

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÉFONO 4115 - BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. - ESTRANGER, 2'50

Els esquinços

En Marcell Domingo s'ha separat de la minoria parlamentaria de la Conjunció. Perquè? Perquè el diari La Lucha havia censurat els diputats conjuncionistes; i aquests volien exigir una retractació humiliant. Així es dedueix al menys del que diuen els telegrames de la premsa.

Resulta, doncs, que l'únic diputat republicà que ha sostingut una campanya en

el Congrés, surt de la minoria. Pobre minoria, i com va quedant! Sense quefe, sense orientació, sense coratge, amb una gent que qualsevol diria que és ministerial...

I es planyen encara aquetsos diputats de que se'ls censuri? Es que tenen la consciència tranquil·la dels que han complert la seva obligació? Ells poden no estar contents del que se'ls digui. Però el poble republicà encara està menys content del que ells fan.

Pobre minoria! Ja ni minoria és. La formen uns quants esquinços de l'antiga i gloriosa bandera republicana. ¿Consentirà el poble que això continuï en aquest deplorable estat?

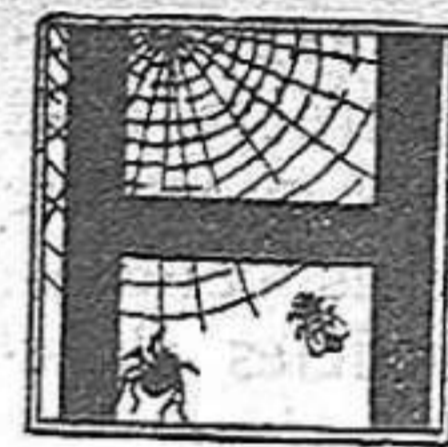
Indumentaria invertida

Constantí. — Eh?... què tal?... què m'hi diu?

Ferrán. — Home, francament... Me sembla que't venen un xic llargues.

Samblancat

EU'S-AQUÍ que altra volta retruny el nom d'En Samblancat per la ciutat — i la ciutat és Catalunya — com un toc de sometent. Sembla un Jehovà de les agenes indignacions conjurades per fes ives. Faci's el soroll i l'esvalot, faci's la renúncia que sotrega les ànimes quietes, i llença a les vociferacions del carrer els homes que restaven contemplatius.

I responen an aquest fiat, han aparegut ara els estudiants clamant contra En Samblancat, com abans sortiren els militars i temps enrera els carlins, i tothora el diputat venal i el clergue plè de furia i de carnal animalitat i el coterani resignat que canta i canta la jota sota les finestres dels seus amos i els republicans que contempen sense revolta l'evaporació de les antigues fortituts i els sindicalistes tèrbols. Com si anés triant, gran traspunt d'insurgències, els actors que han de decorar la seva tragedia messiànica, els obliga a aparèixer en escena conforme mana la seva voluntat. Tota la ciutat recriminava als estudiants que transformaven en incivil el nostre gran temple civil, l'Universitat, però els estudiants següen llençant els seus instints al mig del carrer. Però en Samblancat parla i els mil estudiants el senten immediatament, se regiren contra d'ell, se allunyen de l'Universitat, criden, apedreguen, assalten i en Samblancat pot girar-se envers l'urbs i dir senzillament: «Heu's-aquí la justificació del meu article. Era meva la raó i he tingut el coratge de l'acusació.» Els estudiants no tornaran a esvalotar més. Que obri el claustre que ha malparlat d'En Samblancat l'Universitat que no ha sabut guardar. Els estudiants porten segellat en la seva ànima l'article d'En Samblancat que els hi ha imposat el respecte a l'Universitat.

Aquells estudiants encara poden obtenir una justificació. Són adolescents d'una nació invertebrada i encara reben ensenyances del segle XVI. Se'ls hi pondera la Casa d'Austria i creuen que encara tenen un fur i poden els escolars passejar quotidianament la tuna. Però quina excusa per a aquest diari republicà, per a El Progreso que els exalta, abordant a l'escriptor republicà? Per ventura no

veu que després d'haver fabricat la llei de jurisdicció militar, està pactant un altre fur escolar? Que no s'en adona que així com pondera el 25 de novembre, que cremà les prerrogatives del pensament, elogia el 14 de novembre que apedrega la llibertat de la premsa?

Deplorable, molt deplorable aquesta miopia i aquesta traïció permanent als seus ideals que està realitzant *El Progreso*. Entre ell i nosaltres—prescindint sempre de la qüestió catalana—s'obren cada dia més distàncies. No aconseguirem mai entendre'ns ni en lo genèric, ni en lo incidental. Per això van a la posta i En Samblancat és una aubada.

Una aubada que arribarà aviat al seu migdia. Té el cap rodó d'En Cromwell i és com aquest purità i temerari. I és d'una magnífica arrogància ademés. Ell llenguatge seu és de Marat, però el gestic de Danton. Quan la gentada, sigui la que sigui, s'agombola sota seu, tornem a escoltar les paraules històriques: «Volen el meu cap? Ho comprenc; val la pena».

Es un parallamp. Crida al llamp, però el llamp, fixeu-s'hi que llueix, cau, es recargola i mor. El parallamp resta i rutilant segueix redreçant-se, envers el cel, reptador altra volta del llamp que vulgui caure.

PARADOX

La lògica del senyor Montoliu

ENIA el senyor Montoliu (don Manuel) ganes de fer-se cèlebre? Tant si en tenia ganes com si no, li assegurem que aconseguirà la celebritat. Els seus articles de *El Dia Gráfico* l'immortalitzaran.

Sobre tot des del punt de mira de la lògica, els treballs arxigermanòfils del senyor Montoliu són un monument. Només cal comparar el que va publicar-se dijous passat, titulat *Viva Polonia!* (Visca! responem nosaltres) amb un altre que va escriure fa cosa d'un mes, i en el qual acusava els aliats de voler «desmembrar» els Imperis centrals. Les tesis respectives dels dos articles s'avenen com gat i gos.

¿Volen els aliats donar la llibertat a les terres irredemptes que formen part de la monarquia dels Habsburgs? ¿Volen donar la independència a la Bohèmia? ¿Volen unir a la Sèrbia les terres serbo-croates, a la Itàlia les terres italianes, a la Romania les terres romaneses? Horror! exclama el senyor Montoliu; i afegeix triomfalment: Ja ho veieu, senyors, com la *Entente* té un programa de conquestes territorials, mentres que els bons austro-alemanys no volen conquerir res, ni mutilar cap poble...

I aquí comença la lògica del fanàtic germanòfil. Davant la proclamació... per a més endavant de la independència de Polònia per part dels emperadors Francesc-Josep i Guillem II, el nostre home s'entusiasma. ¿Però que no està veient, criatura de Déu, que això que fan els dos Imperis centrals és «mutilar» i «desmembrar» l'Estat rus? Com s'explica que vostè trobi grandios, i heròic, i admirable, la suposada proclamació de la independència de Polònia, i que en canvi s'horroritzi davant el projecte dels aliats de fer, per exemple, independent a la Bohèmia?

¡Visca Polònia! crida ara, en castellà, el senyor Montoliu. Això ens recorda un altre visca més delicat que va donar anys enrera el senyor Montoliu, quan era francòfil *enragé*, amb ocasió de la visita de l'almirall Fournier a Barcelona. Es coneix que el nou col·laborador de *El Dia Gráfico* és aficionat als visques...

Si, si; visca la Polònia, senyor Montoliu. Però ¿i la Polònia austriaca? ¿i la Polònia prussiana? Es que vostè no sab que el futur i hipotètic reialme de Polònia no agafa més que el troç rus, o sigui un dels tres troços en què, per iniciativa dels alemanys, va ésser dividida la patria polonesa en el segle XVIII.

FULMEN

METAMÓRFOSI

Al començament de la guerra els nostres germanòfils anaven inflats com un paó. No hi havia manera de tenir-hi una conversa perquè miraven despreciativament per sobre

l'espatlla al pobre que no creia amb la superioritat cultural dels alemanys, amb la irresistible potència dels exèrcits teutons i amb el geni super-diví del Kaiser.

Durant el primer any tot era parlar despectivament dels aliats. Malgrat la reculada del Marne, l'invasió dels russos a Prússia, les derrotes austriacques i l'heroica resistència dels belgues, els nostres germanòfils no perdien la seva inflor, i per a ells la victòria dels alemanys era tan segura, que si ja no havien entrat a París era perquè no els havia convingut; si no eren al fons del mar les illes Britàniques, perquè els feien llàstima les criatures angleses, i no tenien Rússia a la butxacà perquè no portaven les butxaques prou grans.

Durant el segon any de guerra aquell paó s'havia convertit en cocodrill. Els devots del militarisme alemany, ja poc segurs del resultat final de la lluita, ploraven hipòcritament els horrors d'aquesta guerra salvatge que l'ambiciosa Anglaterra havia provocat. La pobre França era de plànyer. El Kaiser havia fet lo que havia pogut per a evitar la carnificera, però Alemanya ara ja no cediria i la guerra duraria anys i anys.

En les seves lamentacions oblidaven les

seves ànimes cocodrillesques a la Bèlgica brutalment saquejada; al troç de França barbrament enrunat; als barcos plens de pacífics viatgers, tirats a fons; a les ciutats oberbes estúpida i bombejades. Els pobres alemanys eren tan sols de plànyer. ¡Feien tant bé els colors d'anilina i les agulles de gèneres de punt!

Avui els germanòfils ja no s'inflen vanitosament com un paó, ni ploreten hipòcritament com un cocodrill: avui rabien i esvaloten com un gat amb una llaua a la cua.

Al començar el tercer any de guerra, ha començat la completa derrota dels imperis centrals. El Kronprinz abandona Verdun amb la cua entre cames després d'haver deixat al peu de les muralles d'aquella gloriosa fortalesa francesa més de mig milió de soldats; Rumania s'atravessa al coll d'En Mackensen quan aquest puntal dels alemanys acabava d'empassar-se-la; els austriacs recullen davant dels italians; els russos avancen victoriosament; la trinxada de divisions alemanyes continua metòdicament a les vores del Soma; els exèrcits invencibles dels imperis centrals queden reduïts per tot arreu a una defensiva cada dia més debilitada.

Aquesta consciència de la derrota segura de la seva Alemanya posa als germanòfils tan fora de tò i tan rabiosament poca-soltes, que avui és impossible parlar-los de la guerra sense perill de sortir-ne esgarrapats.

I no poguent esbravar-se en altre cosa, aprofiten qualsevol excusa per a desfogar el seu verí. Els incidents d'aquests dies a la redacció del nostre confrare *La Lucha* poden servir de botó de mostra.

JEPH DE JESPU

Aztecues y tlascaltecas

QUISIERA uno tener los puños de Milón de Crotona, los puños de hierro de un gladiador licaonio o de un cazador asiático, para golpear en el testuz al monstruo del centralismo y del madridismo. A ver si, a fuerza de puñadas, lográbamos derribarlo y hacerle salir los sesos por las narices y por los ojos, o cuando menos aturdirlo e inmovilizar sus garras y sus mandíbulas. Ya sé que esto es muy difícil. Pero no lo creo imposible, ni mucho menos. Con una muralla de carne, de pechos indómitos y de corazones invictos, contuvo Francia al principio de la guerra el huracán de hierro y de fuego que se le vino encima súbitamente con ánimo de aplastarla y de hacerla harina. Más heroica que la resistencia de Francia y aun que la de Bèlgica me parece la de Cataluña y Aragón que, después de 500 años de prusianismo castellano, han logrado conservar, aunque muy borrosamente el segundo, su personalidad, y no se han dejado asimilar ni absorber por el dominador. Sin embargo, el esfuerzo prin-

cipal está por hacer, el esfuerzo principal que ha de consistir en mandar al castellano a Castilla, tirar una raya en la frontera y decirle: «esta linde podrás pasarla siempre que quieras, si vienes como hermano, pero no si vienes como señor; a nosotros, a estas alturas, nos sería imposible tolerar el señorío de un pueblo más inteligente y más apto que nosotros, con que menos soportaremos en adelante el de un pueblo más atrasado y más bruto». Mientras llega el momento de poder hacer y decir esto, no perdamos ocasión de estropearle alguna rueda a la máquina oligárquica, o cuando menos de romperle algún diente o algún piñón.

Esta oportunidad nos ofrece hoy Manuel Marraco en un artículo que, con motivo del último decreto sobre el Depósito Comercial, publica en *La Crónica de Aragón*, diario de Zaragoza. El artículo, que se titula «Políticos y Negociantes», es una violenta diatriba contra Paraiso y los oligarcas zaragozanos y madrileños.

Yo no puedo apasionarme por la zona neutral, como ya he dicho otra vez. No tengo industrias que instalar ni terrenos que vender en el ámbito de la zona, y el interés de los que tienen me importa una pasa. Yo no siento los problemas económicos, sino en cuanto se relacionan directamente con la cocina obrera y menestral. La zona o el depósito aumentarán las tajadas en el plato de los muchos ricos, pero no añadirán un garbanzo al puchero popular. Con zona o sin zona, los pobres, pobres hemos de quedarnos. El puerto franco no ha de alterar nuestra economía, porque ese no es nuestro problema económico.

Sin embargo, he de confesar que la gritería que estalló en Zaragoza cuando los catalanes plantearon este problema, me escamó, porque vi que era en la Cámara de Comercio, feudo de don Basilio, donde se empezó a tocar a rebato y que era el propio Júpiter Pésimo Mínimo de la Cámara, el que dirigía la asonada. Gato encerrado tenemos, dije yo para mi santiguada. El puerto franco tanto perjudica a Zaragoza, como a mí que llueva cuando estoy a cubierto. ¿Paraiso está en la conjura, anda en el ajo? Pues como si anduviera el diablo. ¿Paraiso afirma que no conviene las zonas? Pues justamente todo lo contrario será la verdad. Aragón, lo que tu amo y explotador desecha, ya puedes tomarlo tú. Pero lo que él acepta repúdiado, que te matará. En toda esta zaragata no hay más que esto. A Madrid no le conviene que Barcelona se engrandezca, que Cataluña prospere. Cataluña es la autonomía, el anti-Centro. Barcelona es el anti-Madrid, la anti-Monarquía. Ahora Barcelona solicita apremiantemente una reforma, reivindica uno de sus derechos, el derecho a trabajar a multiplicar su actividad. La concesión de la zona neutral lleva consigo aparejada la expansión de Barcelona, su crecimiento hasta límites fatuosos. Esto significa aumento de población, de riqueza, de importancia, de orgullo, de voracidad, de exaltación de los sueños imperialistas. Todo esto lo vé venir Madrid y lo teme. Y como Ma-

Floretes de la Santa Neutralitat

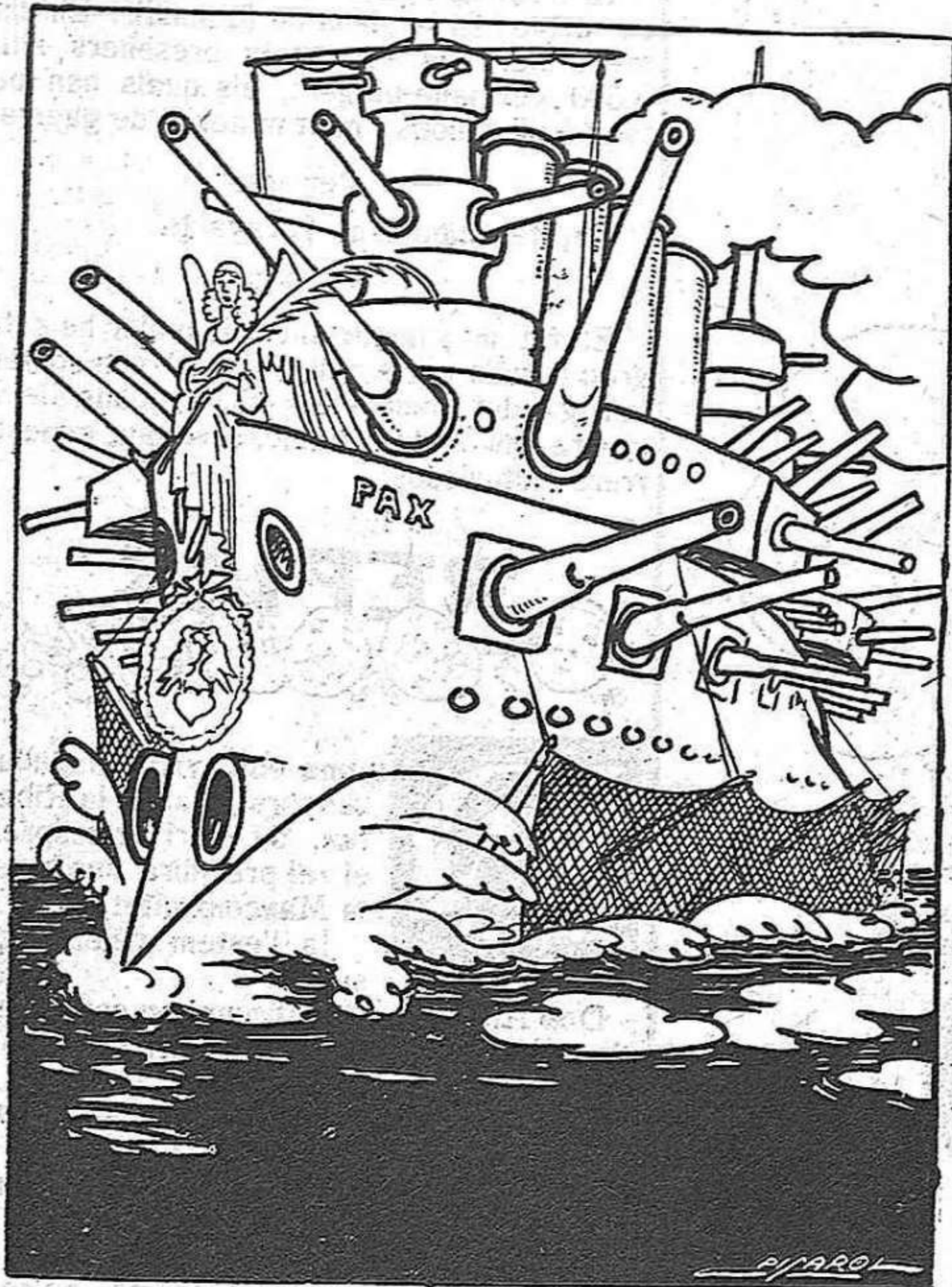

—Komandant, sóc molt romàntica, encara... Prefereixo les flors als quartos.

—Ja ho veu *hermana*: ni a Espanya estem segurs. Oh, i aquí encare és pitjor, perquè són els turcs, els nostres aliats, els que'ns peguen.

Gràfiques de la Guerra

Tan mateix sembla que la pau s'acosta

El «lazarillo» de Grecia, o Camí del precipici

voldriem equivocar, però creiem que és Sant Genari.

Doncs bé, cada any se produeix el miracle: el dia del sant patró, la sang, guardada en un pot de vidre, se liquida i entra en ebullició

Una vegada, amb ocasió de trobar-se a Nàpols l'exèrcit francès, en època de Napoleó, sia per descuït del que encenia el fogó a sota, sia com protesta de haver-hi les tropes franceses, fós per lo que fós, l'esmentada sang va deixar de bullir, i entre els feligresos s'armà un desori fenomenal.

El general Bonaparte no s'amoïnà per tant poca cosa. Envià tot seguit un emissari al rector de la parroquia dient-li: «Si la sang de Sant Genari d'aquí a un quart d'hora no comença a bullir, us faré calar foc al altar i us arrasaré l'església.»

Al cap de deu minuts escassos, el miracle, docilment, se produïa com cada any.

No fa gaire, el general Villa, el cèlebre capdill dels revolucionaris mexicans, va fer gala de una despreocupació semblant.

Lo primer que disposà al entrar amb les seves tropes en una de les més notables ciutats fou que el bisbe deixés immediatament la diòcesi i se'n anés ben lluny.

Això mogué un gran rebombori. Tant, que un pobre i sant capellà, molt estimat del país, va atrevir-se a intervenir en favor del mitrat.

—No ens deixi sense pastor!...—digué al general—Avui hi fa molta falta, aquí, el senyor bisbe.

—Necessiteu un bisbe?—respongué En Villa, decidit—Això rai, tu seràs el bisbe. Jo't nomeno bisbe a tu.

El bon mossèn, tot escorregut, volgué protestar:

—Jo no puc... jo només soc capellà de missa i olla... Pensi que precisament avui és el dia de la confirmació...

—Esta bé, home, Tu confirmaràs. Tu seràs bisbe.

—Però això no més podria ésser obra de miracle... jo no tinc ordres de Roma!...

—De Roma?... —replicà aleshores, furiós, el general Villa.—Què n'hem de fer, de Roma! Mèxic és un país lliure, i aquí no hi ha més ordres que les meves. O confirmes a la quitxalla, o et faig fusellar.

Aquella mateixa tarda el pobre capellà, disfregat de bisbe, va donar la bofetadeta a dos mil infants.

V. S.

QUESTIÓ ARREGLADA ACTA

En la ciudad de Barcelona, a 16 de noviembre de 1916.

Reunidos los señores don Leopoldo Benítez y don Antonio Montaner, en representación de don José Juncal, y don Antonio López y don Luis Companys, en representación de don Angel Samblancat, se ha dicho:

Que don Leopoldo Benítez y don Antonio Montaner, a nombre y representación de don José Juncal, se personaron en la tarde de ayer en el local de LA CAMPANA DE GRACIA en busca de don Angel Samblancat, y no encontrándole acudieron a la redacción del periódico La Lucha, donde hallaron a dicho señor y conferenciaron con él, invitándole a que sostuviera o explicara los conceptos vertidos en el artículo publicado ayer bajo su firma en el periódico mencionado, por estimar los representantes del señor Juncal que contienen injurias a su persona que le ofenden gravemente. El señor Samblancat manifestó que, por entender que se dirige al señor Juncal sólo en forma condicional, no puede proceder a retirar estas palabras, sin que se aclare el sentido en que a su vez están vertidas en el periódico El Progreso las frases publicadas en el número correspondiente al día 14 del actual. Y no resultando avenencia en esta primera entrevista, se procedió en el acto por el señor Samblancat a designar a los señores don Antonio López y don Luis Companys para que ostentaran su representación y quedando facultados para el arreglo de este asunto en la forma procedente.

En su virtud, se reunieron de nuevo los cuatro representantes y se procedió al estudio y discusión de los antecedentes del asunto acordándose, por último, hacer constar las manifestaciones siguientes:

Los señores López y Companys, a nombre de su representado el señor Samblancat, expusieron que las palabras dirigidas en el artículo de La Lucha personalmente contra el señor Juncal lo eran sólo en el sentido condicional de que la representación de este señor sostuviera el espíritu y conceptos ofensivos que contra el señor Samblancat se vertieron en el aludido número de El Progreso en el comunicado suscrito por la "Escolar Republicana Radical" con referencia u ocasión de la huelga de estudiantes.

A esto contestaron los señores Benítez y Montaner en su representación del señor Juncal, que entienden que la publicación del aludido comunicado en El Progreso no supone por parte de su representado la obligación de comprobar hechos o extremos que no puede examinar desde el momento que las suscribe una entidad oficialmente constituida del partido radical y en tal sentido el señor Juncal no

C. GUMÀ

Miracles per força

EN una de les més importants esglésies de Nàpols s'hi conserva, com a reliquia gloriosa, la sang de un sant que compta amb molts devots. No'ns

drid es el jinete, y Barcelona la yegua fogosa en que la oligarquía va montada, la oligarquía tira de la brida. Y como Madrid sólo no puede refrenar a la magnífica bestia galopadora, llama en su auxilio a Aragón con el pretexto de que las exigencias de Cataluña son intolerables y de que las demandas de Barcelona le perjudican, y nos invita a los baturros a que nos agarremos a la cola de la cabalgadura y a que tiremos de ella, para que el animal no se desboque y se sacuda al que lo monta, sin reparar en que el papel que nos depara es indecoroso y en que nos expone al riesgo de que el caballo salte por todo, y todo lo atropelle, y arrastre al jinete y al lacayo, al caballero y al escudero.

Esto me decía yo el año pasado o el otro. Sin embargo, no las tenía todas conmigo. Veía que algunas mentalidades selectas de Zaragoza, nada sospechosas por otra parte de paraisismo, impugnaban las zonas, y esto me intrigaba. Por hacerle el juego al Mercurio de la Cámara no podía ser. Tenía que ser, pues, o por que se les engañaba o por creer sinceramente que el puerto franco es perjudicial para las industrias del interior y contrario, por tanto, a los intereses de Aragón.

Y en esta duda he seguido hasta el día de hoy, en que Marraco, que fué uno de los que con más furor combatieron las zonas, me descubre el velo que ocultaba el misterio, y me viene a dar, aunque no del todo, la razón a mí. Marraco se da cuenta ahora de que los capitostes del caciquismo aragonés no jugaron limpio en aquella ocasión, y de que don Basilio les manoseó la cabellera como un indecente barbero, y en el aludido artículo, escrito con verdadera rabia, se llama a engaño y se desahoga de lo lindo contra los truchimanos que llevaron y trajeron como muñecos a él a y otros hombres de buena fe. Marraco sostiene aún que las zonas lesionan los intereses de Aragón, pero reconoce que hay medios de contrarrestar el mal que pueden causar. Lo que no tiene cura ni remedio es el mal que hacen a su tierra el aprovechado Paraíso y los caciques vendidos a Madrid. Aquella apasionadísima campaña provocada por ellos y que parecía que iba a terminar con una guerra civil, tenía un fondo turbio y fangoso. Se hacía, no en interés de Aragón, sino en interés de Madrid. Madrid necesitaba reventar a Cataluña, y para esto alquilaba y excitaba a un matón. Madrid, en esta ocasión, como en todas, ha acabado por engañarnos, como chinos, a todos. Pero, las fulleries de Paraíso y de sus adláteres a la vista quedan. Así puede insultarlos airadamente Marraco, y llamarlos felones y tlascaltecas. Los tlascaltecas fueron, como es sabido, los que por

odio a los aztecas se unieron con los bandidos de Cortés, y traicionaron a su patria entregándola al extranjero.

ANGEL SAMBLANCAT

SONATA IX

—Caso de siete, señores.

—Vindrà o noindrà el rei? Les sotes ja són totes sobre la taula i això me fa pensar que síindrà. Però tinc un cert temor de que vingui un cavall i si assobre el cavall hi va montat un guardia civil, dinyada.

I el rei porta cavall o tufi de cavalls, això no falla.

En fi, si al menys vingúes i paguessin doble, però i ca! Vindrà i els vius dels castellans ens aixecaran un altre mort, i dic mort per no dir la camisa.

Qualsevol i qualsevulga és creuria que sóc un jugador, i el que s'ho cregués la erraria. Lo que passa és que de tant rondar per aquests cataus de Déu, se l'enxarxen uns certs mots a les orelles i tu els repeteixes amb els llavis.

Ah! No ho sabeu? Avui me faràn conda; a mi i a En Godó.

Avui no tinc set.

MORITZ III

Murmurem una mica?

Lector, si en aquest moment ne tens ocupació urgent, ¿vols que parlem una estona respecte de Barcelona i del cariz especial que la nostra capital està prenent poc-a-poc, en virtut del tripijoc que el dit que desclou les roses i juga amb homes i coses ha tingut el gust d'armà dintre d'aquest hermós pla, hidràulicament enclous pel Llobregat i el Besòs?...

Planta't bé sobre els teus peus, mira a l'entorn, i ¿què veus? Aquí, uns senyors que amb la guerra s'han fet els reis de la terra i guanyen cada setmana tot lo que'ls dona la gana, embarcant per sota mà lo que'ls demanen d'«allà», tant en llanes i teixits com en ferros i curtits: al costat d'ells, contrastant

amb el seu aire triomfant, veus els remats in comptables de ciutadans miserables que ja ni tenen esment d'haver menjat mai calent, ni recorden bé si «truita» és cosa de carn o fruita.

Ara fes indagacions: l'espetic d'exclamacions que oiràs tot d'un plegat et deixarà aclaparat i et darà una visió clara del fandango que's prepara pel dia ja poc llunyà, en que el carro es volcarà. Tot puja!... Tot s'encareix!... La pesseta s'encongeix; cinc cèntims, en nostres mans, valen com un xavo abans: les patates, el carbó, les mongetes, el sabó... tot s'enfila a les altures amb gambades tan segures, que avui, si un no és mil·lionari, no sab pas com arribar-hi.

Però... la setmana llesta, deixa que vingui la festa, i tu veuràs, estranyat, com aquest mateix remat que tantes tragedies passa ompla dels toros la plaça i, tan tranquil com si res, invadeix bars i cafès, i «tupinambas» i balls, i cines i «music-halls», desfent del plaer la troca amb la rialla a la boca, sense recordà el que ahir, destilant fel, ens va dir.

¿Què «resigna» això, lector? Jo, baix paraula d'honor, et juro que hi he pensat moltes hores, i he acabat per plegar i deixar-ho corra i enviar-ho tot a la porra, ben cert de que no és possible comprendre lo incompreensible, car si, segons deia l'«atre», tres i dos mai han fet quatre, no entenc com la Barcelona que avui al dimoni es dona podrà demà passà el dia rient amb boja alegria i gastà en la xerinxola l'últim ral de la guardiola.

puede declararse responsable de los conceptos injuriosos que se insertan en aquel comunicado; por lo cual solicitaron de la representación del señor Samblancat que retirase las palabras injuriosas y ofensivas dirigidas por este señor contra el señor Juncal, en su ya reperido artículo.

Los representantes del señor Samblancat manifestaron que ante la declaración de los representantes del señor Juncal de que este señor no puede declararse responsable de los conceptos de aquel comunicado, se complacen en retirar las palabras: Yo le digo a él que es un mal nacido, si ha autorizado la publicación de los escritos en que se me agravia, origen de la cuestión, declarando y aceptando la caballerosidad y corrección con que ha procedido en este asunto el señor Juncal. Y a su vez manifiestan los representantes de este señor que en su primera visita encontraron en la redacción de La Lucha al señor Samblancat, quien ha procedido asimismo que el señor Juncal en la tramitación de este asunto personal con igual corrección y caballerosidad.

En su virtud se dan por terminadas las gestiones encomendadas a los infrascritos, levantándose por duplicado la presente acta, que se firma y entrega a los interesados para que usen de ella como juzguen oportuno.

L. BENÍTEZ ANTONIO LÓPEZ LUIS COMPANYYS ANTONIO MONTANER

La propia

QUAN mossèn Pau arribà al poble, desseguida pogué veure's que era sacerdot acabat i de bon gust. Feu arreglar la rectoria, convertí en jardí l'hort i per a ajudar a la senyora Marieta prengué a una moça del poble molt pitera i molt bufona.

Ve't-aquí que un dia mossèn Pau vingué a Barcelona i al passar per davant d'una Loteria se sentí tentat per un 3.393 i ell que si entra i es compra el bitllet.

A Madrid fan rifada, i plaf, tots els diners a mossèn Pau; li havia tocat la grossa. Qual-sevol altre s'en hauria anat a ciutat i hauria tirat per bisbe, però mossèn Pau no, restà a vila i engrandí la rectoria.

Per aquells temps una xamosa noia esdevingué orfaneta i mossèn Pau se la ficà a casa per a ajudar a l'ajudanta.

El virtuós rector començà a comprar masies i terres per a regir les quals es valia avui d'una mare i filla, demà d'una pobre viuda jove, etc.; després de ciutat li arribaren tres nebodes i una cosineta. Res, que allò semblava un galliner.

Un dia el senyor bisbe feu la visita pastoral i després d'estar resant una estona en el temple entrà a la rectoria on l'esperaven presidides per la senyora Marieta les nebodes, criades i masoveres.

—I quanta dòna, mossèn Pau! Què en fa? Qui és aquella?

—Una pobre viuda que em mena una casa de pagès.

—I aquella?

—Una altra pobre viuda que...

—I l'altra?

—Una orfaneta que tinc per caritat.

—Molt bé! i la de l'esquerra?

—Una desgraciada que... i per a que no acabi de perdre's.

—Déu li pagarà.

—I...

—Una neboda.

—I...

—Una altra neboda.

—I aquelles dugues?

—Una neboda i una cosina.

El bisbe va preguntant toçut i mossèn Pau comença a empipar-se. Per fi arriben a la senyora Marieta i el prelat pregunta:

—I aquesta?

—Aquesta? Aquesta és la propia,

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 10 AL 16 NOVEMBRE DE 1916

Per terra

Al front occidental, els anglesos han emprès una formidable ofensiva al nord del riu Ancre, un poc més amunt de la regió del Somme, apoderant-se de les poblacions de Saint Pierre Division, Beaumont, Hamel y Beancourt sur Ancre. El nombre de presoners arriba ja a uns 6.000. Els alemanys han intentat pendre la revenja sobre el front francès de la regió del Somme. Però han fracassat, puix solament han obtingut avantatges mínimes a canvi de grosses pèrdues.

Al front rus, relativa calma.

Al front italià, cap fet important.

Al front romanès, continua l'avenç dels russo-romanesos a la Dobrudja. En el sector de la

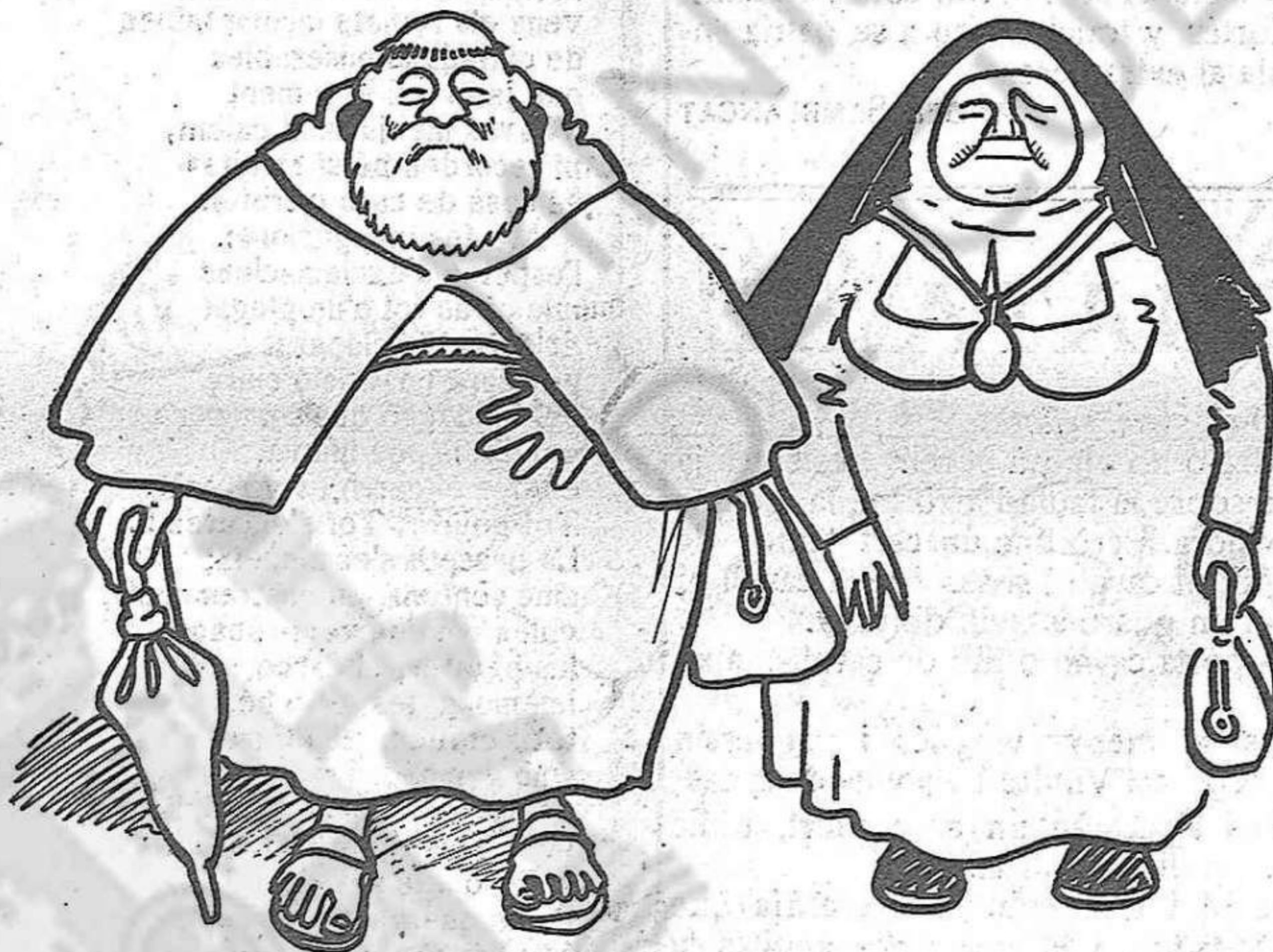
Poti-poti

Una flor no fa estiu

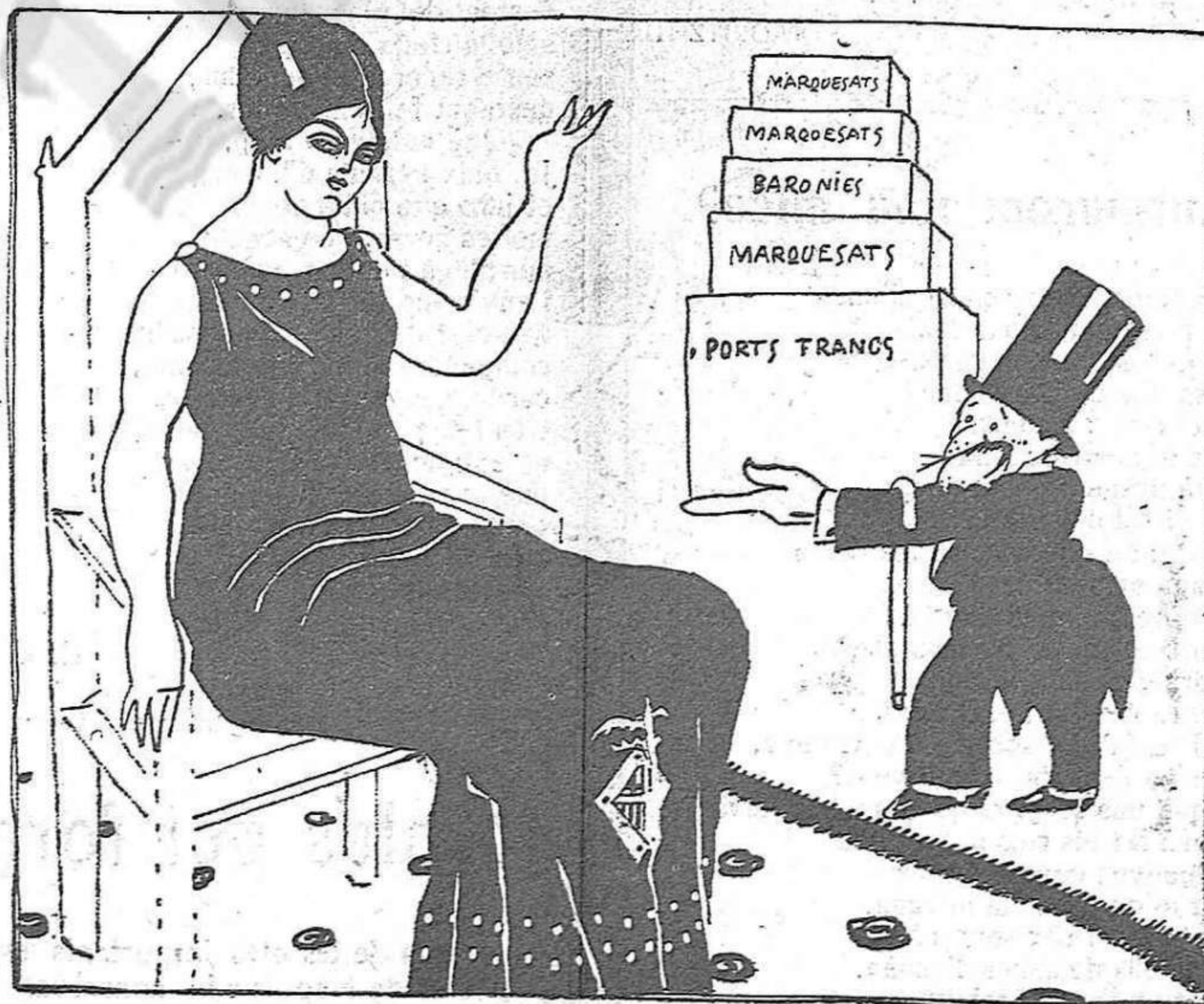
La mort espiritual i política de l'Urzáiz

Pelegrins

— On vol anar?... A Montserrat o a Lourdes?
— Tan me fa. Allà on hi hagi millors restaurants.

Mercès llépoles

—Té, perquè siguis bona minyona!... Perquè facis forses festes al teu! reiet...

Transilvania, els austro-alemanys han pogut avançar lleugerament en alguns llocs.

Al front de Macedonia, noves victòries franco-serbies en la plana de Monastir. En els darrers dies han estat fets presoners allí uns 3.500 germano-búlgars, els quals han perdut també 25 canons i molt material de guerra.

Per mar

Cap fet important a senyalar.

Per l'aire

El fet més important a senyalar ha estat la gran batalla aèria que el dia 10 van sostenir a la regió del Somme uns 40 aeroplans alemanys contra uns 30 de britànic, resultant aquests darrers victoriosos.

És una entrevista tinguda pels senyors Prat de la Riba i Alfau, un diari en després que el rei presidirà una sessió de la Mancomunitat.

Ja l'estem veient aquesta sessió.

Don Alfons farà un discurs en català; els regionalistes l'aplaudiran entusiasmats i acabaran tots cantant *Els Segadors*.

Menys En Miranda, que cantarà la *Marina*.

«En el expreso de ayer, llegó de Madrid, el diputado a Cortes señor Gascón».

Gascón?

Si no és el dels contes baturros, no'n interessa absolutament per a res.

«Diuen del districte de Arenys que, en les properes eleccions, els monàrquics, coalicionats, volen anar al copo».

Deu ésser una errada de impremta.

Es que s'acosta Nadal..., i volen anar al capó.

Eterna equivocació.

Els lerrouxistes volen tornar a «infiltrar, savia al partído, imprimiéndole cierta orientación autonomista de marcado carácter catalán».

¿No ho veuen que això són *sueños* d'impossible realització?

¿Que no ho saben que el gat i la rata mai no s'avindràn?

Ja sonen noms de candidats per a les eleccions provincials.

Els radicals ja n'han llençat dos: En Puig d'Aspre i En Millán.

Altra vegada en Millán?—preguntaran vostès.

Naturalment, no es pensa amb ell, sinó amb les seves mils pessetes i amb la seva vanitat.

En vigílies d'eleccions, en Millán no és un home; és un recurs.

Cul d'En Jaumet.

El bisbe nostre és el bisbe Belluguet. Encara no ha tornat de Madrid, que ja arregla altra volta la maleta i se'n va a La Garriga a pendre les aigües.

Oh, i què hi farà a La Garriga?

També haurà de tornar tot seguit!

¿Que no ho sab que arriba el noi i té d'anar-lo a rebre amb la paperina al cap?

Pestífers.

S'ha tingut de clausurar el Seminari de Solsona, a causa d'una invasió de malalties infeccioses.

Tractant-se d'una fàbrica de capellans, no té res d'estrany un foc d'aquesta mena.

L'higiene més escrupulosa no hi pot rès; el tuf de la llana ho empesta tot.

Algún bromista ha fet córrer que'l noi Salvatella, després del viatge del rei, seria nomenat Governador Civil de Barcelona.

¿Governador, aixís, de pet, en Salvatella?

No. Aconseguirà el càrreg, però paulatinament, per *escalafón*.

Abans ha de fer un quant temps de policia.

Con qué... regresando, eh?

El dimecres arriba el senyor Suárez Inclán; un dia d'aquests arribarà el senyor Rius i Rius.

Tornarem a tenir, doncs, Governador i Alcalde.

Ai, autoritats de *mi vida!*

La veritat és que us enyoravem molt!...

Per a demostrar quins punts calça la Justícia oficial, un amic d'En Lombroso explicava la següent anècdota:

«L'escena té lloc en la sala d'una Audiencia. El President:—Ugiel!... Feu callar al públic.

Ja és la tercera sentència que pronuncio avui i encara no he pogut capir rès de lo que s'ha dit en les respectives causes...»